

ת"פ 56138/07/15 - ד ד נגד מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל תביעות- שלוחת רחובות

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 56138-07-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רחובות נ' ד(עציר)
תיק חיצוני: 279425/2015

בפני	כבוד השופט מנחם מזרחי
מבקש	ד ד באמצעות ב"כ עוה"ד צחי רז
נגד	
משיבה	מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל תביעות- שלוחת רחובות

החלטה

בקשה לפסיקת הוצאות מאוצר המדינה לפי סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

הבקשה היא לפסיקת הוצאות על ימי מעצרו של המבקש בלבד.

המשיבה הגישה נגד המבקש כתב-אישום ובו ארבעה אישומים שונים.

הראשון, בעבירת איומים כלפי זוגתו. השני, בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי זוגתו. השלישי, בעבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק כלפי זוגתו. הרביעי, בהפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

בגין תיק זה, נעצר המבקש בתאריך 16.7.15.

בתאריך 27.8.2015 קיבל בית-המשפט את בקשתה של המשיבה והורה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים נגדו.

בתאריך 6.12.15 זוכה המשיב מכתב-האישום ומהעבירות שיוחסו לו בכל ארבעת האישומים והוא שוחרר ממעצרו בו ביום.

לצורך הבקשה, עיון בהכרעת-הדין ובממצאים שנקבעו, מלמד על הנתונים הרלוונטיים הבאים:

ראשית, הזיכוי הוא זיכוי **מוחלט** ולא כפי שסברה המשיבה בתגובתה זיכוי מחמת הספק (סעיפים 2 + 19 לתגובתה).

ראו בעניין זה הכותרת הברורה של הכרעת-הדין והתוצאה.

שנית, בהכרעת-הדין נדחתה עדותה של המתלוננת, באופן שאינו מאפשר לבסס עליה ממצאים, כנדרש בפלילים, בעיקר ביחס לאישומים הראשון והשני.

מסקנות בית-המשפט בעניין זה, ככל שהן נוגעות למהימנותה ואמינותה, לא היו יכולות להיות צפויות על-ידי גורמי המאשימה, מלכתחילה.

שלישית, הודעות שני עדי תביעה שהוגשו בהסכמה, שאינן יכולות להתיישב עם עדות המתלוננת לפחות ביחס לפרט אישום אחד.

הודעות אלה, היו מלכתחילה בחומר החקירה, אשר עמד בפני גורמי המאשימה והיה עליה להביאן בחשבון, מה גם שהוגשו בלא התנגדות.

רביעית, קיומם של מחדלי חקירה, כפי שפורטו בפרק הרלוונטי לכך בהכרעת-הדין.

היו אלו מחדלי חקירה של ממש, בעלי משקל.

בעניין זה, היה על המאשימה, מלכתחילה, לצפות כי מחדלי חקירה אלה יפגעו בטענתה, כפי המוצגת בכתב-האישום.

חמישית, בכל הקשור לאישום השלישי, הוגש על-ידי המאשימה דיסק ת/15, המכיל פלטי התקשרות, ונראה כי הוא (להבדיל מהמסמכים שהנפיקה המשטרה מתוכו) לא נבחן עד תום על-ידי גורמי המאשימה.

סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 קובע:

"(א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית-המשפט **שלא היה יסוד להאשמה**, או **שראה נסיבות אחרות**

המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה **זוכה**, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית-המשפט...".

סעיף 80 קובע שתי עילות לפיצוי נאשם שזוכה או שאישומו בוטל:

א. לא היה יסוד להאשמה.

ב. נסיבות אחרות מצדיקות את הפיצוי.

בית-המשפט העליון דן לא אחת בשתי העילות שקבועות בסעיף 80 - ראו: ע"פ 52/89 **מדינת ישראל נגד סבאח**, פ"ד מד (1) 653: ע"פ 1524/93 **מיכאלשווילי נגד מדינת ישראל**, פ"ד מח (2) 650: ע"פ 7826/96 **ריש נגד מדינת ישראל**, פ"ד נא (1) 481: ע"פ 303/02 **חמדאן נגד מדינת ישראל**, פ"ד נז (2) 550: ע"פ 4466/98 **דבש נגד מדינת ישראל**, פ"ד נו (3) 73: ע"פ 5923/07 **שיתאווי נגד מדינת ישראל**, דינים עליון 2009 (37) 1026: רע"פ 4121/09 **עו"ד רותם שגיא נגד מדינת ישראל**, דינים עליון 2011 (31) 342 ועוד.

העילה הראשונה, נבדקת בנעליו של תובע סביר, אשר בוחן את תיק החקירה, כפי המידע והראיות אשר היו בפניו, מלכתחילה, ולא בחוכמה בדיעבד.

אין בודקים את החלטותיו של אותו תובע סביר, לאחר שהעדים העידו והראיות הוגשו במשפט, למרות שמצופה מאותו תובע סביר והגון לבצע הערכת מצב מחודשת בכל שלב ושלב במשפט.

אני סבור, כי בענייננו אין לקבוע, כי התקיימה העילה הראשונה, כלומר "שלא היה יסוד לאשמה", משום שכתב-האישום התבסס בעיקרו על עדותה של המתלוננת ואין על תובע סביר לדעת מה יהא דינה לאחר שעדותה תלובן במסכת הראייתית במשפט.

בעצם ההחלטה להגיש כתב-אישום המתבסס על עדותה של המתלוננת, גם אם, מלכתחילה, נתגלו קשיים שונים ביחס לעדותה, סתירות ופרכות, אין משום מסקנה הכרחית, כי אסור היה לו לתובע להגיש את כתב-האישום.

אמנם, עילה זו נבחנת באספקלריית הראיות, שעמדו **בפועל** בפני התובע, אך גם הראיות **בכוח**, כלומר אלו שהוא יכול היה לשם את ידו עליהם, וביחס לכך רלוונטית הקביעה הנוגעת למחדלי החקירה, אך יש לזכור, כי בעניין זה, אין לנקוט בדרך של חוכמה בדיעבד ולבוא חשבון עם התובע, על כל הקשיים העומדים בפניו, על כל מחדל חקירתי שנפל בתיק החקירה.

העילה השנייה, היא עילה רחבה, שבמסגרתה יש לשקול מגוון רחב של שיקולים שיכולים להצדיק פיצוי.

הקביעות שבהכרעת-הדין, שאותן ציינתי לעיל, בקליפת אגוז, הרלוונטיות לבקשה זו, יחד עם העובדה המרכזית, כי הנאשם היה **עצור** עד זיכוי משך 144 ימים, בהחלט מקימים יסוד למסקנה, כי התקיימה העילה השנייה, הרחבה לפיצוי, כלומר: "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".

אין לשכוח כי המבקש היה **עצור**, על כל המשתמע מכך, **משך 144 ימים**, והוא **זוכה זיכוי מוחלט** בדינו, בעוד שהמשיבה יכולה הייתה לשפוך אור על הטענות השונות, אילו הייתה מבצעת את פעולות החקירה **הבסיסיות** שאותן פירטתי בהכרעת-הדין.

על כן, המבקש זכאי לפיצוי.

סעיף 8 (א) לתקנות סדר הדין הפלילי (פיצויים בשל מעצר או מאסר) התשמ"ב - 1982 קובע:

"סכום הפיצוי **המרבי** בעד יום מעצר או מאסר הוא החלק ה - 25 של השכר החודשי הממוצע במשק ביום מתן החלטת בית המשפט לעניין הפיצוי, כפי שקבע שר העבודה והרווחה..."

המבקש היה עצור 144 ימים.

סכום הפיצוי המרבי הוא החלק ה - 25 מן השכר הממוצע.

השכר הממוצע במשק, הרלוונטי לבקשה זו, החל מינואר 2016 הוא 9,334 ₪ ברוטו.

על כן, סכום הפיצוי **המרבי** הוא: 144 9330 : 25 X.

כלומר - 53,740 ₪.

סכום זה, הנו הסכום המרבי ביותר לפיצוי לפי התקנות.

במסגרת קביעת סכום הפיצוי יש לשקלל את כל הגורמים שפירטתי לעיל, נוכח הכרעת-הדין, תוך בדיקה מה חלקה היחסי של המשיבה בזיכוי, ובמה היו יכולים הדברים להיות שונים, נוכח התנהלותה.

שקלול הנתונים מוביל לקביעה, כי סכום הפיצוי יהיה 50% מן הסכום המרבי הנ"ל.

לאור כל האמור לעיל, אני קובע שמשיבה, באמצעות אוצר המדינה, תשלם למבקש סך של 26,870 ₪ עד ליום 4.4.16.

עותק מהחלטה זו ישלח לצדדים.

ניתנה היום, ו' אדר ב' תשע"ו, 16 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.